І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 105. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 6-го ЧЕРВНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 6, 1972 No. 105. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Понеділок, 5-го червня 1972

ГЕНРІ КІССІНДЖЕР ПРИБУДЕ до Японії на триденні розмови з тамошніми прем'єром і міністрами закордонних справ та торгівлі 9-12 ц. м. Кіссінджер, найближчий дорадник президента Ніксона поінформує японських лідерів про хід і вислід нарад Ніксона в Москві. У зв'язку з комуністичним наступом у В'єтнамі і подорожею до Москви виїзд Кіссінджера до Японії припізнився.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ ВІДКИНУЛА СПРОБУ кількох опонентів припинити взагалі діяльність Комісії в справах підривної діяльности. 226-ма голосами проти 105-х Палата Репрезентантів схвалила законопроєкт про продовження існування й праці Комісії для справ підривної діяльности під зміненою назвою. Ця Комісія матиме за завдання перевіряти осіб, які займаються підривною діяльністю, „сабверзів активіти", й не допускати їх на державну службу. Законопроєкт передано на розгляд Сенату.

30 РОКІВ ТОМУ В САН ФРАНСІСКО БУВ збудований найдовший у той час, у 1937 році, міст у Америці, під назвою „Золоті Ворота". Його довжина сягає 4 200 футів. Але в своє 30-ліття той міст втратив „пальму першости", бо найдовшим підвішеним мостом у ЗСА є тепер міст Верезано в Ню Йорку, довжиною в 4 260 футів.

КЕРІВНИК КРАЙОВОГО ЦЕНТРУ ГУРАҐАНІВ Роберт Сімпсон повідомив, що з 31 травня розпочався в ЗСА весняний сезон гураґанів. Населення, особливо в прибережних районах, повинно зважати на радіо - попередження про можливе виникнення чи наближення гураґанних вітрів. Всі очікувані гураґани в цьому сезоні знову дістануть жіночі імена.

11-РІЧНА ШКІЛЬНА УЧЕНИЦЯ Енн Курт із Флориди виступала перед Конґресовою Комісією із свідченнями про телевізійні програми й рекляму харчів. Вона сказала, що телевізія перебільшує в реклямуванні солодощів та підсолоджених „кашок", чоколяди й подібного. Учениця виступила проти таких реклямних безвідповідальних фраз, як „Люди, які люблять дітей, повинні купувати „фрітос" і т. п. Вона сказала, що безконечна рекляма цукрових виробів погано відбивається на практиці, бо діти переїдаються солодощами.

ДВОДЕННА КОНФЕРЕНЦІЯ МІНІСТРІВ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ НАТО закінчилась у столиці Західньої Німеччини Бонні затвердженням звідомлення державного секретаря Вілліяма Роджерса про вислід нарад президента Ніксона у Москві. 15 міністрів закордонних справ погодилися відбути паневропейську конференцію безпеки з участю також Америки і Канади та перевести західньосхідні переговори про „збалянсоване" поменшення військ НАТО й комуністичного Варшавського пакту в Середущій Европі. Однак ніхто ще не знає, як Совєти уявляють те поменшення і „збалянсованість", коли совєтські війська можуть відійти недалеко до совєтського кордону, а американські — поза океан.

ПАПА ПАВЛО УІ ВСТАНОВИВ нові правила для облегшення судової процедури щодо уневажнювання подружжя. Воно допускальне у випадках бездітности подружжя. Надалі відповідні просьби щодо уневажнення подружжя треба буде зголошувати до єпархіяльних єпископів, причетних до місця замешкання даного подружжя, і процедура буде скорочена й упрощена та вся справа буде тягнутися кілька місяців, а не кілька років, як це тепер триває.

В НЕАПОЛІ В ІТАЛІЇ ВІДБУЛАСЯ церемонія передачі командування Шостої американської Середземноморської фльоти: дотеперішній командант, 62-річний адмірал Горацiо Рівера, який прослужив 41 рік у морській фльоті, передав команду своєму наступникові, 56-річному адміралові Ричардові Колбертові. Адмірал Рівера перестерігав перед загрозою збоку „потенціяльного аґресора" Совєтського Союзу, який щораз посилює свою військову фльоту на Середземному морі, особливо щодо числа підводних човнів.

СОВЄТСЬКА ПРЕСА ПОВЕЛА кампанію проти совєтських спортовців, які наслідуючи західню молодь, носять довге волосся, ланцюги й медалі на шиї та неохайні одягом. „Совєтський Спорт", „Совєтская Культура" і „Комсомольская Правда" помістили статті і листи до редакцій повні обурення проти „гіппі у спорті".

НОВИМ ГОЛОВНИМ РАБІНОМ У СССР СТАВ 59-річний Яков Фішман родом з Луцька на місце Єгуби Лейба Левіна, який в листопаді мин. року помер на 76 р. життя. Тому, що в Москві є тільки одна синаґоґа, де не було місця для другого рабіна, Фішман працював, як робітник у фабриці вантажних авт.

СОТНИК - ЛЕТУН РОДЖЕР ЛОЧЕР ПЕРЕБІВ 23 дні всередині Північного В'єтнаму, за 70 миль від Ганою, куди він упав з парашутом після того, як його літак дістав ворожий поцілі і загорівся. Роджер харчувався лісовими ягодами, втратив 15 фунтів ваги, але здоров. Він зберіг малий радіо - апарат, яким скомунікувався з летунською базою в Таі (Сіямі), відкіля вислали за ним рятункові гелікоптери, поки один віднайшов його.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ НАСТАЛА важка економічна криза з інфляцією і безробіттям. Головні причини: відкликання американських військ, які в одному Сайґоні затруднювали 150.000 в'єтнамців, і руїна внаслідку комуністичного наступу. Політична криза постала внаслідку відкинення Сенатом вимоги президента Нгуєна Ван Тіє — дати йому повновласті правити декретами.

ДО ПЕКІНУ ВЕРНУВСЯ совєтський амбасадор Василій Товстіков, який 17 травня відлетів був до Москви, щоби бути там під час відвідин Ніксона.

ВІЙНА У В'ЄТНАМІ ПРИНОСИТЬ комуністам велетенські втрати. При одному вбитому північно - в'єтнамському воякові знайдено його щоденник, в якому він описував страхіття, що їх переживають вояки від американських бомбардувальників. Американські воєнні кореспонденти твердять, що деякі формації північно - в'єтнамської реґулярної армії, які брали участь в інвазії до Південного В'єтнаму, буквально здесятковані і що їх рештки відкликано з фронту.

31 ТРАВНЯ БУВ ПРИКРИМ ДНЕМ для римлян: 25.000 робітників публічних засобів комунікації вийшли на страйк, домагаючись, щоб місто перебрало деякі приватні автобусові компанії й підвищило платні їх робітникам. Не було в тому дні у Римі автобусів, трамваїв ані підміських поїздів і місто заповнилось таким числом приватних авт, що у центрі постав несамовитий стиск.

Лава суддів присяжних звільнила Анджелу Дейвіс від вини і кари

Сан Хозе, Каліфорнія. — В неділю 4 червня ц. р. закінчився тут звільнюючим вироком суд над негритянською комуністкою - активісткою Анджелою Дейвіс, обвинуваченою в душогубстві, викраденні і кримінальній конспірації у зв'язку із спробою втечі в'язнів в дні 7 серпня 1970 р. у повітовому суді в Сан Рафаел в Каліфорнії, у висліді якої згинули чотири особи, в тому числі суддя Гаролд Галі, як також головний учасник змови 17-літній Джонатан Джексон і декілька осіб, між ними і прокуратор Томас, були важко поранені. Арештована два місяці пізніше Анджела Дейвіс, приятелька Джексона, була обвинувачена у співучасті в змові для втечі в'язнів і в переданні їм купленої нею зброї. Лава присяжних, складена із самих білих суддів, звільнила після тринадцяти годин безупинних нарад і дебат Анджелу Дейвіс від вини і кари. Зібрані на залі приятелі і симпатики Анджели Дейвіс влаштували бурхливу маніфестацію, що її мусів припинити суддя загрозою виведення усіх присутніх із залі. Звільнена Анджела Дейвіс заявила, що це найкращий день в її житті. Суд над Анджелою Дейвіс тривав двадцять і два тижні. Під час судового процесу вона признавалася, що любила головного організатора змови Джексона, але заперечувала будь - яку участь у змові.

Демократичні кандидати відбули телевізійну дебату в Лос Анджелесі

Лос Анджелес. — В неділю 4 червня ц. р. тут відбувся спільний телевізійний виступ демократичних кандидатів, що беруть участь у президентських правиборах з дискусією на актуальні питання американської політики і про цілі й завдання, що їх ставлять собі окремі кандидати. У виступі брали участь сен. Гюберт Г. Гомфрі, сен. Джордж МекҐоверн і посадник міста Лос Анджелес Сем Йорті. Губернатора Джорджа Воллеса, який виліковується із одержаних під час атентату на нього ран, репрезентував під час цієї дебати ген. Тейлор Гардін. Негритянська кандидатка Ширлі Чізголм брала участь в дебаті посередньо з телевізійної студії в Ню Йорку. Головною темою дебати була справа війни у В'єтнамі. Сен Гомфрі підтримував позицію през. Ніксона, що справу американських полонених, які перебувають в комуністичному полоні, треба розв'язувати у зв'язку з виведенням американських військ з Південного В'єтнаму. Сен. МекҐоверн обстоював конечність закінчення війни і виведення американських військ з В'єтнаму, заявляючи, що справа полонених буде тоді вирішена автоматично. Ген. Гардін обстоював вимогу звільнення всіх полонених, як передумови закінчення війни. Сен. Гомфрі пропонував між іншим, щоб през. Ніксон вислав вже тепер урядового емісаря — репрезентанта ЗСА до Ганою для безпосередніх переговорів з комуністичним режимом Північного В'єтнаму в справі закінчення війни. Найкращим кандидатом на такого представника Гомфрі вважає Джона Б. Коннелі, донедавнього секретаря скарбниці ЗСА. Була заторкнена під час дебати також справа американської допомоги Ізраїлю. Відбуто цю дебату у зв'язку із визначеними на вівторок правиборами у стейтах Каліфорнія, Ню Джерзі, Ню Мехіко і Південна Дакота.

Інж. Євген Івашків обраний на голову Товариства Українських Інженерів

Вашингтон. (І. Б.) — Дня 3 червня ц. р. в Мерилендському Університеті відбулися 25-ті Загальні Збори Товариства Українських Інженерів Америки при участі 39 делеґатів із 157-ма голосами. Зборами проводив інж. М. Корчинський, а секретарювали інж. О. Леськів й інж. В. Медуха. До Президії були також вибрані присутні голови Відділів: інж. Ю. Костинюк (Боффало), інж. С. Тисовський (Міннеаполіс), інж. Б. Андрушків (Детройт), д-р О. Білик (Філядельфія), інж. К. Церкевич (Ню Йорк), інж. Ю. Охримович (Ню Джерзі) і інж. В. Лев (Вашингтон).

Із звітів Управи делеґати довідалися, що Т-во має 755 членів, об'єднаних у 13 Відділах. Т-во зросло у минулій каденції на 5%. Управа видавала журнал „Вісті" і Бюлетень ТУІА, уладжувала наукові симпозіюми, товариські зустрічі, приймала активну участь в Конференції Українських Центральних Академічних Професійних Товариств та співпрацювала з громадськими установами.

Після уділення абсолюто-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Відбулася Генеральна Рада Пластового Загону „Червона Калина"

Іст Четтем, Н. Й. (К.О.) — В днях 27 - 28 травня ц. р. тут на пластовій оселі „Вовча Тропа" відбулася 9-та Генеральна Рада Загону „Червона Калина" — 5-го Куреня Уладу Пластових Сеніорів та 23-го Куреня Уладу Старшого Пластунства. Заснований 47 років тому 16-ма пластунами - абсольвентами гімназії в Стрию цей пластовий загін, на порозі свого золотого ювілею, нараховує біля 150 сеніорів і старших пластунів, розкинених по цілому світі. Його основниками і членами були такі визначні постаті, як сл. п. Степан Бандера, полковник і начальник головного штабу УПА сл. п. Олекса Гасин - Лицар та біля двох десятків інших, які полягли геройською смертю по в'язницях, концтаборах, в рядах УПА, або з рук большевицьких агентів. Тому скликання Генеральної Ради в час Зелених Свят, дні відзначування пам'яти померлих і поляглих у боротьбі за волю України, було рівночасно салютом Загону для їхніх відомих і невідомих могил.

В Раді взяло участь 50 осіб на чолі з Січовим Дідом пл. сен. Володимиром Ерденберґером - Дуком з Клівленду та уступаючим Отаманом Загону пл. сен. Богданом Петріною з Детройту. В офіційній частині Ради обговорено ряд справ Загону, як рівнож багато справ загально-пластового і громадського характеру. Крім цього, Загін мав свою ватру та взяв організовану участь в офіційному відкритті цьогорічного пластового „Свята Весни", яке проходило на „Вовчій Тропі" в той сам час, а в неділю 28-го травня у Службі Божій і пластовій дефіляді. Під час другого дня нарад відбулася також приписана церемонія заприсяження новообраного Отамана Загону, яким став пл. сен. Ігор Сохан.

Чотири великодержави підписали договір про Берлін

Берлін. — Державний секретар Вілліям Роджерс, британський міністер Алек Даглес Гюм, французький Моріс Шуман і совєтський Андрей Громико підписали на спеціяльній церемонії у Західньому Берліні договір, що його текст, після довгих переговорів устійнено 17-го грудня мин. року. Підписання того договору стало можливе після ратифікування Західньою Німеччиною, Совєтським Союзом і Польщею договорів про безпеку і співпрацю, що їх у 1970 році підписав був у Москві і Варшаві соціялістичний канцлер Віллі Брандт. На основі підписаного того договору мешканці Західнього Берліну зможуть свобідно їздити до Західньої Німеччини і спорадично до Східнього Берліну. Західня і Східня Німеччина — у концепції „двох Німеччин" — будуть прийняті до Об'єднаних Націй, а комуністична Східня Німеччина буде визнана західніми державами, які дотепер бойкотували її.

У Стокгольмі розпочалась міжнародна конференція про очищення довкілля

Стокгольм. — В понеділок 5 червня ц. р. розпочалась тут перша міжнародна конференція про очищування природи з участю 1 200 делеґатів від поверх 100 країн з усіх частин світу. Запрошення вислано до 142-ох держав, з яких 112 заповіли свою участь. З-посеред комуністичних країн прийняли запрошення Китай, Юґославія, Румунія і Альбанія, за те Совєтський Союз і його европейські сателіти покищо відмовились на знак протесту проти визнання „нездатною" до участи в конференції Східню Німеччину. До Стокгольму прибув уже також генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм, який старається переконати СССР, щоб він відмовився від бойкоту конференції. За підставу її нарад служитиме 500-сторінковий еляборат, зладжений десятками найкращих фахівців з різних країн. Насправді, конференція буде займатись не тільки проблемою очищення повітря й океанів, але й такими справами, як перенаселення ґльобу, винищування дичини, вичерпування природних багатств, особливо мінералів і т. п. Конференція, делеґати якої представляють 90 відсотків три і пів більйонового населення світу, триватиме два тижні й закінчиться в п'ятницю 16 ц. м. створенням постійного центру, проголошенням „декларації принципів" та наміченням „пляну дії". Її генеральним секретарем є канадієць Моріс Стронґ. Американська делеґація складається з 35 осіб, під головуванням Рассела Трейна. У склад делеґації входять секретар внутрішніх справ Роджерс Мортон, голова громадського Комітету для покращання довкілля Лоренс Рокефеллер й інші видатні діячі-фахівці.

В минулому тижні схоплено 2 літаки, — один залетів до Альжиру

Ню Йорк. — В минулу п'ятницю 2 червня двоє молодих людей, 22-річний Вілліям Голдер, колишній пільот, член муринської екстремістичної організації „Чорних пантер", і його 20-річна біла приятелька Катерина Керков, стероризувавши пільота, 87-ох пасажирів і 8 членів залоги літака Бейінґ 727 в дорозі з Лос Анджелесу в Каліфорнії до Сієттлу в стейті Вашингтон, скерували потім той літак до Сан Франсіско. Там отримали вимаганий ними викуп 500.000 дол, та опісля полетіли до Ню Йорку, де звільнили всіх пасажирів. З Ню Йорку терористи спрямували літак до Альжиру в Північній Африці, переборовши впродовж 20 годин 7.200 миль. „Соціялістичний" уряд Альжиру фаворизує „Чорних пантер" і цим разом також дозволив на прилет літака, обіцявши схоплювачам політичний азиль. Альжир і ЗСА не мають дипломатичних взаємин, бо Альжир зірвав їх у червні 1967 р. під час ізраїльсько-арабської війни. Швайцарська амбасада, яка заступає американські інтереси, вживає заходів, щоби Альжир повернув 500.000 дол., що їх названі терористи вимусили як „викуп". Друге схоплення літака сталося в той сам день в Рено в Неваді. Самітний замаскований терорист задовольнився „тільки" 155.000 дол., з яких залишив ще на літаку 45.000 дол. та з рептою вискочив із парашутом. Поліція арештувала його в кілька годин пізніше, але без грошей. Інший терорист, що схопив був літак ще 5 травня ц. р. і зіскочив із парашутом з понад 300.000 долярами над джунґлею в Гондурасі, сам зголосився там до американського консуляту, заявивши бажання вернутися до Америки. Грошей він не мав, мабуть його пограбували.

Проф. В. Янів взяв участь у міжнародному католицькому з'їзді в Лондоні

Лондон. — В днях 19-22 травня ц. р. відбулися тут загальні збори впливової у католицькому світі Міжнародної Федерації Католицьких Чоловіків „Унум Омнес". Проф. д-р В. Янів, який від останніх загальних зборів (Рим, 1967 р.) є членом Головної Ради тієї Федерації, спеціяльно так уклав плян своєї п'ятитижневої поїздки по ЗСА, щоб на час приїхати на наради, тим більше, що були передбачені звітування делеґатів про положення Церкви та мирянського руху в даній країні.

Про значення Федерації говорить найкраще факт, що одна рання св. Літургія була відправлена в катедральному храмі примасом Англії кард. Гінаном, а Апост. Делеґат у Англії особисто прибув на одну сесію. В імені Папи привітав збори окремим листом секретар стану, кард. Війо, а один з просекретарів Комісії для справ мирян де Габіхт приймав в нарадах постійну участь (інформуючи також про розвиток Понтифікальної Комісії та про її актуальні праці).

Конференція, на яку приїхало 40 делеґатів із 20 країн Европи, ЗСА та Півд. Америки, мала двох господарів: англійських лицарів св. Колюмба, в домі яких були приміщені учасники та відбувалися основні наради, і Польський Католицький Інститут, що діє в Лондоні, у зв'язку із тим, що попередній президент Федерації, француз д-р Г. Ролле, зрезигнував із своїх функцій, а його місце заступив еміґраційний поляк, проф. Я. Юндзілл-Балінскі. В зв'язку із тим одно із засідань зборів відбулося в репрезентативній залі Польського Інститу-

(Закінчення на стор. 3-ій)

„САМОПОМІЧ" ВІДЗНАЧИЛА СВОЄ 25-РІЧЧЯ ЮВІЛЕЙНИМ З'ЇЗДОМ І БЕНКЕТОМ; СТЕПАН СПРИНСЬКИЙ ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ

Ню Йорк. — Цього року сповняється 25 років з того часу, як горстка перших українських поселенців в Америці після другої світової війни, опинившись у безрадісному і, здавалося, безвиглядному положенні, заснувала своє Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч", щоб самим собі допомагати. Під знаком цього срібного ювілею відбувся тут минулої суботи, 3-го червня, в приміщеннях Українського Народного Дому 15-ий з черги З'їзд Делеґатів „Самопомочі" й опісля вечером, у тих самих приміщеннях, ювілейний бенкет.

З'їзд, у якому взяло участь 39 делеґатів із 55 голосами, відкрив голова „Самопомочі" дир Степан Спринський. Проводила нарадами Президія в складі: радник Богдан Ластовецький — голова, д-р Микола Ценко і д-р Орест Казанівський — заступники голови, інж. Іван Гурик і Михайло Хитра — секретарі. Почесну Президію становили: перший голова „Самопомочі" мистець-маляр професор Петро Андрусів та його наступник на тому пості прем'єр Юліян Ревай. Протокол з попереднього з'їзду прочитав інж. Іван Гурик і його схвалено. Звідомлення з діяльности Управи склали: голова Степан Спринський, секретар радник Василь Палідвор, скарбник інж. Іван Гурик, за Контрольну Комісію звітував проф. Михайло Цяпка, а за Товариський Суд адв. Роман Гуглевич. За редактора органу „Самопоміч" Наш Світ" мґра Є. Лозинського звітував інж. Роман Раковський. Під час з'їзду працювала Резолюційна Комісія в складі: інж. Василь Колодчин, Володимир Сохан, інсп. Богдан Стефанович, мґр Євген Мішкевич і пані Ольга Соневицька. Після звітів, дебат над ними та їх прийняття обрано нову Управу в складі: дир. Степан Спринський — голова і члени Управи: мґр Євген Лозинський, радник Богдан Ластовецький, радник д-р Василь Палідвор, інж. Іван Гурик, Лев Пришляк, інж. Роман Раковський, дир. Євстахій Манацький, Франц Колодій, Михайло Ковальчин, пані Емілія Козіцька, Володимир Сохан, Богдан Гошовський, мец. Микола Шпитко і д-р Володимир Нестерчук. Контрольна Комісія: Михайло Цяпка, Мирон Піньковський, Ярослав Петрик, Орест Казанівський, д-р Михайло Логаза, інсп. Богдан Стефанович та Степан Щуровський. Товариський Суд: адв. Роман Гуглевич, інж. Василь Колодчин, Павло Кобзяр, Степан Мішкевич та мґр Іван Базарко.

Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч" має тепер своїх 20 Відділів у Балтиморі, Честері, Чикаґо, Клівленді, Детройті, Елизабеті, Гартфорді, Гемпстеді, Джерзі Ситі, Мілвокі, Нюарку, Ню Йорку, Пассейку, Філядельфії, Рочестері, Сиракюзах, Трентоні, Янґставні, Ню Гейвені і Віллімантику. Об'єднання є також спонсором 14 кредитових кооператив, які сьогодні розпоряджають сумою понад 30 мільйонів долярів.

Ювілейний бенкет

На закінчення З'їзду та під знаком 25-ліття існування відбувся того ж дня вечером у заповненій великій залі Українського Народного Дому Ювілейний Бенкет, майстром церемонії якого був д-р Василь Палідвор. Програму бенкету започаткував коротким словом дотеперішній і тепер переобраний голова „Самопомочі" дир. Степан Спринський, а вступну молитву провів, благословляючи трапезу, о. д-р Сютик, ЧСВВ, з церкви св. Юра. Після того відбувся короткий концерт з виступами бандуриста проф. Романа Левицького та солі-

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

23-ІЙ ЗДВИГ - ЗУСТРІЧ УКРАЇНЦІВ АМЕРІКИ І КАНАДИ

Торонто. — Цьогорічний традиційний Здвиг - зустріч українців Америки і Канади відбудеться в Торонті 24 - 25 червня, на площі „Екзгибишен". Дві попередні такі зустрічі відбулися у Детройті в 1970 р. і в Клівленді в 1971 році. Здвиг-зустріч відбудеться з ініціятиви Організацій Українського Визвольного Фронту, і буде присвячений головно 30-літтю створення УПА та акції Оборони Нескорених в окупованій Україні. Тому Здвиг-зустріч проходитиме під гаслом Валентина Мороза: „Будем битись!" і „Україна переможе!" Для підготови Здвигу - зустрічі в Торонті постав Діловий Комітет, який згодом подасть докладну програму. Вже тепер цей Комітет закликає взяти в цьогорічному Здвизі не лише членство Організацій УВФронту, а й усе патріотичне українське громадянство з обох сусідніх країн.

БОРИС РЖЕПЕЦЬКИЙ ДОПОВІДАТИМЕ ПРО ПАРИЗЬКИЙ ПРОЦЕС

Нюарк. — Заходом 86-го Відділу Союзу Українок Америки ім. Олени Теліги Борис Ржепецький виголосить тут в середу 7 червня ц. р. доповідь на тему „Паризький процес 1926 року". Відбудеться доповідь в залі Чорноморської Січі при 690 Сенфорд Евню в Нюарку, Н. Дж. Початок о год. 8-ій веч. Після доповіді відбудуться ширші сходини членкинь 86-го Відділу.

УПРАВИТЕЛЬ СОЮЗІВКИ ВОЛОДИМИР КВАС МАВ НЕЩАСЛИВИЙ ВИПАДОК

Союзівка. — Минулої п'ятниці, 2-го червня, управителеві Союзівки дир. Володимирові Квасові трапився нещасливий випадок, як моторовий валок, що ним втовкається та вирівнюється тенісові корти і дороги та яким п. Квас керував, наїхав на більшу яму на дорозі і перевернувся. Дир. В. Квас зазнав деякого потовчення і його перевезено до лікарні в Елленвіл. Лікарі, оглянувши пацієнта, заповіли, що він за кілька днів зможе знову вернутися до своїх щоденних зайнять. До речі, дир. В. Кваса обрано на голову місцевого клюбу „Лайонс" і цього четверга вечером має відбутися його церемоніяльна інсталяція. Дир. Квас є також членом Дирекції місцевої Асоціяції Готелів.

УКРАЇНЕЦЬ МЕДІЯТОРОМ СТРАЙКУ

Вінніпеґ. — Затяжний страйк водіїв автобусів у великій шкільній окрузі Гамболдт має полагодити суддя Е. С. Бойчук із Саскатуну. Таке доручення адв. Е. Бойчук одержав від Саскачеванського провінційного міністра робітництва П. Снайдера та міністра освіти МекМарчея.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Звіт Президента

Кожний публічний виступ американського президента, зокрема на спільних сесіях Сенату та Палати Репрезентантів у Конгресі, викликає різні рефлексії і погрожує різні думки. Щирість, безпосередність, любов до батьківщини і глибока відданість державній системі, що її символізують власне Президент і Конгрес — це прикметні риси кожної такої події. Коли йдеться про промову президента Ніксона з минулого четверга 1 червня ц. р., то передусім треба подивляти ту людину, яка безпосередньо після того, як висіла з літака, що ним перелетіла океан, поспішила до Капітолю, щоб скласти звіт Конґресові і народові про свою 13-денну подорож.

По суті у тому звіті, мабуть, найголовніші два моменти: 1) відносно скромне схарактеризування вислідів відвідин у Москві (і попередніх у Пекіні), як тільки започаткування направи міжнародних взаємин і започаткування „шляху до миру"; 2) потвердження, що ще не минулася остаточно загроза війни і тому треба надалі зберігати збройну та економічну силу і бути на сторожі своєї безпеки. Критики з правого крила обох партій закидають, що у підписаному в Москві договорі про встановлення максимуму протиракетних ракет і „замороження" стану наземних та підводних ракет упривілейовано Москву, яка стає не тільки рівною щодо сили з Америкою, але й перевищує її своєю збройною силою. Тут на увагу заслуговує запевнення Президента, що він роками переводив у цій справі наради з фахівцями і що Америка й надалі буде наймогутнішою потугою. Нема найменших підстав піддавати під сумнів це твердження Ричарда Ніксона, державного мужа, який завжди вважав мілітарну потугу за найкращу гарантію безпеки країни і міжнародного миру.

Згадкою про існуючі глибокі „філософські розбіжності" Президент неначе виправдав свою мовчанку про всі лиха комуністичної системи та підсовєтської дійсности. А коли він закликав використати започаткування ним „шляху до миру", то цей заклик у першу чергу стосується не Америки, а Москви й Пекіну. Від часу закінчення другої світової війни ключ до війни-миру у світі завжди був у тих двох столицях світового комунізму й агресивного імперіялізму. Президент Ніксон радів своїм поворотом до Америки, і ця країна привітала його як свого достойного сина, напевно свідомого, що у Москві й Пекіні він не здобув лаврів, на яких можна було б безтурботно спочити.

50-ліття совєтської піонерії

У Совєтському Союзі, зокрема на Україні, відзначають у ці дні 50-ліття з дня створення політично - виховної організації для дітей „піонерської організації". Рятівник Російської імперії від розвалу в 1917-20 роках В. Ленін писав, що „організація для дітей — це найкращий шлях для виховування комунарів", себто комуністів. Тому з малої групи „піонерів" у Москві з наказу комуністичної партії створено піонерські організації в усіх частинах СССР.

До піонерської організації записують учнів початкових шкіл, не питаючи про бажання чи не бажання ні їх самих, ні їхніх батьків. Дитині дають на груди червону краватку — і вона вже стає „піонером", не усвідомлюючи того, що таким чином ЦК КПСС готує собі кадри для молодечої організації — комсомолу, з якої потім вербуються члени комуністичної партії, сліпі виконавці партійних наказів. Нині в піонерах записано майже 25 мільйонів дітей, об'єднаних у місцевих „піонерських загонах".

ЦК КПСС надає великого значення піонерській організації. У „Правді" з 18 травня в передовій „Свято юних ленінців" сказано, що діти „в піонерських організаціях проходять школу громадського гарту, зрозуміння, що означає любити соціялістичну Батьківщину, вірно служити справі комунізму". Не для розвитку здібностей дитини, не для гри, дитячої радости, розваги, а для „вірної служби комунізмові" створена та організація, працюють в СССР 4 000 „палаців піонерів" і багато тисяч „піонерських клюбів". Дітям не дозволяють навіть як слід відпочивати на природі, бо водночас із відпочинком піонерам відразу ж пропонують працю „на свіжому повітрі": збирати металевий брухт, працювати на „дослідних ділянках" у колгоспах, садити дерева, збирати порожні пляшки і т. д. Якщо немає завдань господарсько - експлуататорського характеру, то піонерів посилають „на прогулянки" не просто на природу, а „по місцях бойової комуністичної слави", де колись загинули комуністи і т. д. Вся піонерська організація — це зорганізована партійно - московська доктринація дітей — це злочин супроти батьків, родини і народу.

В. С-ко

ВИЗВОЛЕННЯ З БОЖЕВІЛЬНІ

Чи не єдиним відомим на Заході фактом, коли під тиском міжнародної опінії, під тиском численних протестів совєтських науковців і письменників випущено в СССР з психіятричної лікарні замкнену в ній психічно нормальну людину, яка відважилася одверто писати про те, що вона думає, був факт звільнення Жореса Медведєва. Про все це написано у книжці „Хто божевільний?" недавно виданій в Лондоні.

Написали цю к н и ж ку Жорес Медведєв, знаний у наукових колах світу молодий біохемік та геронтолог, і його брат - близнюк, талановитий математик.

Книжка охоплює період від 29 травня до 17 червня 1970 року — від моменту, коли Жореса Медведєва силоміць приміщено до психіятричної лікарні м. Калуги, і до моменту, коли совєтські психіятри, що діяли за вказівками КҐБ, змушені були, всупереч поставленій ними „діягнозі", випустити його на волю. Автори докладно насвітлюють всю злочинну процедуру використовування в СССР психіятричних лікарень, як засобу політичної репресії, засобу повної ізоляції від світу інакшодумаючих.

Психіятричні р о зправи, пишуть автори цієї книжки, в Росії річ не нова. Її стосували, хоч і не в масовому маштабі, вже століття. Цар Олександер I проголосив божевільним поета Жукова, що укладав вільнолюбні вірші. Прочитавши надруковані в журналі „Телескоп" гостро критичні статті філософа і публіциста П. Чаадаєва, цей же цар - тиран наказав видавця журналу заслати на далеку північ, а автора статтей публічно проголосити божевільним і тримати під домашнім арештом. Царські аґенти, щоб скомпромітувати в очах суспільства ліберального поета А. Грибоєдова, поширювали чутки, що він — божевільний. Якогось Кологривова, що брав участь у Французькій революції 1830 р. за постановою Сенату ув'язнено в божевільні. Це від часів указу Петра I в 1721 р. Сенат наділено правом визначати стан психічного здоров'я кожного громадянина Росії.

За Сталіна психіятричні розправи прибрали ширших розмірів, хоч мав він куди ефективніші засоби, щоб нищити „ворогів народу". В так званих спецлікарнях Казані і Ленінграду до 1956 р. перебували сотки людей, що потрапили туди фактично як політичні в'язні на основі „спеціяльних експертиз", переведених у московському Інституті судової психіятрії ім. Сербського. Більшість тих „божевільних" по смерті Сталіна „реґабілітовано".

Ганебної слави Інститут імени Сербського, визначного психіятра (1855-1917), що, згідно з совєтською енциклопедією, в умовинах царату „добивався правових гарантій для психічнохворих, а також правильного ведення судово - психіятричної експертизи", як на глум з пам'яті того великого гуманіста, став установою, де лікарі - каґебісти „науково", з поміччю фальшивих діягноз роблять із здорових людей божевільних.

Після смерти Сталіна, засудженого на XX з'їзді КПСС за порушування „соціялістичної законности", для розправи над інакшомислячими широко використовується закриті судові процеси і — психіятрію. Автори книжки слушно стверджують, що число політичних в'язнів по тюрмах некорисно характеризує режим даної країни, натомість число місць у психіятричних лікарнях свідчить про те, як дбає уряд даної країни про своє населення.

В недавно опублікованому випуску „Хроніки поточних подій", нелеґальній публікації, що періодично появляється в СССР, читаємо: „Останніми роками роблено численні публічні заяви про зловживання психіятричними діягнозами, психічним „лікуванням" і примусовим ув'язненням в психіятричні заклади осіб, єдиним „симптомом захворювання" яких було висловлювання думок, не схвалюваних їх суспільством (?). Більшість цих обвинувачень, хоч і не всі, були скеровані проти приміщування інакшомислячих в тюремні психіятричні лікарні в СССР".

В тій же „Хроніці" читаємо про умовини утримування в цих „лікувальних закладах":

„В ленінградській тюремній психіятричній лікарні гостро погіршився стан В. Файнберга і В. Борисова, що проголосили повторну голодівку 26 грудня 1971 р. 3-го січня Файнбергові почали робити іньєкції аміназини; він спробував був покінчити самогубством, після чого в його камері встановлено цілодобовий пост доглядача. Лікарської допомоги він не одержує. Книжки і письмове приладдя у нього відібрали, побачень і листування з родичами не дозволяють..."

До цього треба додати, що аміназина та інші препарати, що їх впорскують політичним „божевільним", ламають їхню силу волі і затуплюють їхні розумові здібності.

Виступаючи в обороні запротореного до „псих-лікарні" Жореса Медведєва, лавреат нобелівської нагороди О. Солженіцин писав, між іншим, у відкритому листі п. н. „Ось як ми живемо": „Без ніякого ордеру на арешт або медичної підстави приїжджають до здорової людини чотири міліціонери і два лікарі. Лікарі заявляють, що вона — божевільна, майор міліції кричить: „Ми — орган насильства! Встати!" — крутять їй руки і везуть до божевільні. Це може статися завтра з кожним із нас..."

У книжці „Хто божевільний" проходить перед чита-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Ж. Медведев и Р. А. Медведев, „Кто сумасшедший?", Мекміллен, Лондон, ЛТД. 1971, стор. 163.

В. Чапленко

ЯК ВОНО СТАЛОСЯ...

(2)

Цей арґумент збоку Берії можна виводити з того, що коли з посту першого секретаря ЦК КПУ знято росіянина Мельникова, то це було в м о тивоване тим, що він, мовляв, „русифікував західньоукраїнські області", як про це писано в тодішніх повідомленнях. Як відомо, на місце Мельникова тоді настановлено вперше українця О. Кириченка. Хрущов згадує й про те, що з ініціятиви Берії тоді введено до складу Президії ЦК КПУ О. Корнійчука. Такі самі заходи з ініціятиви Берії були здійснені щодо балтійських республік та Білоруси, де також було ще не дуже „спокійно". Н. Хрущов цей останній мотив замовчує, каже тільки, що це сталося через те, що „позиція Берії в цьому питанні збіглася з позицією Всесоюзного Центрального комітету". Він пише: „Ми ухвалили постанову, щоб на посту першого секретаря в кожній республіці була місцева людина, а не присиланий з Москви росіянин" (стор. 357). Хрущов декілька разів пише про те, що це був слушний захід, що це була „лінія партії", але, як побачимо далі, в цьому він не був цілком щирий.

Щодо Берії, то, як відомо, в світовій і в нашій українській вільній пресі свого часу була поширена думка з приводу цієї зміни в національній політиці, що, мовляв, Берія, борючись за владу, шукав підтримки в національних р е с публіках. Так почасти це пояснює й Хрущов, але тільки почасти, як це, знов кажу, побачимо далі. Редактор - упорядник „Спогадів Хрущова" Е. Кренкшов у примітці на стор. 357 пише: „(Це) ще темні (нез'ясовані) заходи Берії щодо підбадьорювання місцевого керівництва в республіках. Його заарештовано й розстріляно перед виясненням його далекосяжних замірів, але хрущовське пояснення, либонь, правильне".

Мені здається, що це хибне розуміння цих заходів Берії. Структура СССР і централізована єдність основи цієї структури — КПСС такі, що нормального часу (тобто без війни чи заколоту в центрі) такий розрахунок просто неможливий: місцеві філіяли партії й національні уряди республік, незалежно від їхнього „етнічного" (як сказано в тексті спогадів) складу, не мали в своєму розпорядженні засобів для того, щоб їх міг використати Берія для здобуття влади в центрі, — не мали ні армій, ні незалежних від Москви поліційних систем. Про це свідчить і те, що й для того, що він розпочав був, він, хоч і був найсильнішою, найвладущішою особою в центрі, потребував схвалення в Москві, в Президії ЦК партії. На мою думку, в цьому разі Берія діяв як „націонал", як патріот поневоленого в цій централізованій державі народу. Тож цілком зрозуміло, що він шукав підтримки і в інших поневолених у цій облудній „союзній" державі народів.

Хрущов згадує, що Берія шукав контактів з відомим тоді українським режисером О. Довженком, який був на вигнанні в Москві. І „зустрічну" приязнь він серед цих народів, справді, знаходив. Хрущов з прикрістю зазначає, що Корнійчук не зрозумів „далекосяжних антипартійних" прагнень та доповіді Берії і вихваляв цього останнього на пленумі Політбюра ЦК КПУ". Про те, що це була спроба „націонала" здобути більше волі для поневолених народів, свідчить і той факт, що Хрущов, змовляючись з іншими росіянами проти Берії і дуже легко їх, починаючи з протеже Берії — Маленкова, у потребі знищення його переконавши, не відважився притягти до цієї змови іншого „націонала" — вірменина Мікояна (про нього він написав: „усі знали, що Мікоян у добрих відносинах із Берією), і той, не бувши втаємничений у цю змову, виступив на оборону Берії на „судовім" засіданні Президії.

То інша справа, що Берія, задумавши таку реформу СССР, свідомо хотів зосередити в своїх руках якнайбільше влади і з цією метою об'єднав апарат таємної поліції з Міністерством внутрішніх справ під своїм керівництвом, а також поспішав із здійсненням свого задуму, використовуючи переляк росіян, що не могли в перший момент позбутися гіпнозу сталінської тиранії. Хрущов написав про себе, що він був переляканий і „щиро плакав" біля мертвого вже Сталіна. А про Берію на той момент він написав, що „не було сили на землі, яка могла б стати йому впоперек дороги" (стор. 348).

Але, не відважившися виступити проти реформи Берії на засіданні Президії, він, Хрущов, потайки взяв переконувати росіян у тому, що Берія свідомо „підсилює національну ворожнечу між росіянами й н е р осіянами, збільшує напруження між центральним керівництвом у Москві і місцевими керівництвами в республіках". Цим він перекреслив і оте згадане вище своє схвалення „етнізації" влади в національних республіках. У цьому збіглися в одне його боротьба за свою кар'єру та фізичне збереження і його російсько - централістичні прагнення.

Але те, що запровадив у національних республіках Берія, за інерцією, залишається в силі ще й досі: на керівні пости в цих республіках ще й тепер настановляють місцевих л ю д е й. Правда, від цього поневоленим народам не стало легше, бо в системі централізованої держави керівники „місцевого походження" русифікують свої народи не менше, як це робили б і росіяни, надсилані з Москви. Крім того, не можна не відзначити й того, що в пропозиції Берії було два моменти: а) заміщування керівних посад місцевими людьми і б) заборона „підвищувати" місцевих національних керів-

(Закінчення на стор. 3-ій)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: д-р Михайло Данилюк

ГОСТРІ БОЛІ ШЛУНКА

Говорячи про раптові й гострі болі шлунка, звичайно мають на увазі болі, що постають у горішній частині черева. Але це не обов'язково мусить бути біль самого шлунка. Сюди, у клінічній картині, можуть входити різні можливості, а серед них три основні причини болів — гостре захворювання печінки або жовчевого міхурця, гостре запалення підшлункової залози та захворювання шлунка або дванадцятипалої кишки. Кожна із згаданих причин може мати різні види захворювання, і це доволі широка тема. Цим разом хочемо коротко обговорити лише болі самого шлунка, залишаючи недуги печінки, жовчевого міхурця, підшлункової залози набоці.

Беручи до уваги анатомічне положення шлунка та болі, які виникають під час його захворювання, треба згадати, що шлунок лежить зразу ж під діяфрагмою, у горішній частині черева, а частина його у багатьох людей розміщується дещо під долішньою частиною ребер. Інакше кажучи, шлунок лежить так, що у стані захворювання може дати болі не лише у горішній частині живота, але й у долішній частині грудної клітки, недалеко від самого серця. У деяких випадках, коли захворювання шлунка також пов'язане із стравоходом, болі можуть проходити крізь цілу грудну клітку.

Шлунок, як орган — доволі міцний і відпорний, він може зносити значне навантаження, навіть такі дразливі речовини, як гіркі, солоні, квасні, пекучі та інші приправи, що їх інші органи не можуть сприймати. Ніхто, наприклад, не має сумніву, як реагувало б його око, коли б у нього покласти трохи хрону або у ніс насипати перцю. Але шлунок їх зносить. І може тому люди часто забувають, що шлунок має свої „границі толеранції", незалежно від нахвалянь наших запорізьких предків, що їхні шлунки могли й „цвяхи перетравлювати". Шлунок, крім різних прикмет витривалости, — це також доволі чутливий і делікатний орган, зокрема його слизова оболонка, що вистелює внутрішню частину і що, по суті, виконує основну працю при травленні харчів.

Гострі болі, які походять від раптового захворювання шлунка, майже завжди мають своєю причиною гостре запалення його слизової оболонки, яке у свою чергу може спровокувати шлунок до різних видів розладу функціональности. Вийняток становлять лише такі випадки, коли шлунок ушкоджений ударом, травмою, замкненням проходу в кишку пухлиною або іншою недугою кишок, запальним процесом в інших органах черева.

Найчастіша причина болю шлунка — це гастрит, запалення слизової оболонки. Появляється він внаслідок перевантаження шлунка важкостравними харчами, надміром гострих приправ, алькоголем, недостатнім пережовуванням харчів, нереґулярним харчуванням, отруєнням харчами. Ці проблеми ми докладніше обговорюємо в „Лікарському Довіднику".

Характеристичними симптомами гострого запалення шлунка є болі, що розходяться по всій горішній частині живота, нудота, іноді блювання, втрата апетиту. В деяких випадках приходить також розлад праці кишок із розвільненням. Стан цей, якщо його задавнити й не лікувати, може спричинити виразку шлунка. Іноді таке гостре запалення може також дати кривавлення із слизової оболонки, хоч виразки й нема.

Інша, ще драматичніша картина гострого захворювання шлунка постає тоді, коли шлунок протягом дуже короткого часу роздувається великою кількістю газів та власної продукції соками і кислотами. Причини такого стану можуть бути такі ж, як і при гострому гастриті, але часто вияснити причину доволі важко. Бувають випадки, коли хвилювання або сильне нервове подразнення викликають раптове роздуття шлунка.

Картина роздуття — ще більше разюча і неприємна. Болі розходяться гострими корчами черева і долішньої частини грудей, іноді симулюючи болі серця. Хворому ввесь час нудить, у нього з'являються болючі і спазматичні позови на блювання, але із шлунка нічого не повертається. Хворий зовсім втрачає апетит, іноді має прискорений пульс, обливається холодним потом і відчуває помітний неспокій.

Лікування гострого болю шлунка — це передусім суворо обмежена дієта, яка включає лиш рідину у формі бульйонів, узварів або молока, і то малими кількостями. Часто допомагають протикислотні медикаменти, які можна придбати в аптеці без рецепти. До нормального харчування не слід вертатись, аж поки болі зовсім не зникнуть. Коли ж вони не минають протягом кількох днів, тоді лікарська консультація необхідна, бо не виключена м о ж л и вість складного запалення або виразки.

У випадку гострого роздуття шлунка протикислотні медикаменти також часто припиняють болі, а у разі раптового припадку, коли під рукою нема ніякого протикислотного ліку, можна заживати звичайну питну воду з молоком, поки не прийде допомога від лікаря. Відносно протикислотних ліків треба радитися із своїм лікарем. Про них ми згадуємо в „Довіднику".

Виразки шлунка рідше дають справді гострі болі. Вони характеризуються радше болями, що нагадують болі при нестравності з корчами, хоч і можуть бути дуже неприємними.

Петро Ісаїв

ТАКИ ТОЙ КАПНІСТ

(1)

Кого він репрезентував?

У „Свободі" з 15 грудня 1971 р. вміщено статтю „Не той Капніст", що її автор підписався Viator. В ній переповіджено погляди, які висловив Вілліям Б. Едґертон з Індіянського університету в своїй праці, надрукованій в „Славік Рів'ю", в числі з вересня 1971 р. Одначе, Віятор зреферував тільки частину поглядів Едґертона, а промовчав його висновки, некорисні для пропонованого ним Капніста і для української справи в минулому. Думаю, що українська спільнота повинна знати всі погляди Едґертона, тим більше, що з статті Віятора можна мати враження, що праця Едґертона написана в корисному для українців дусі. Тут хочу, з одного боку, доповнити статтю Віятора, а з другого — вказати, що Едґертонові висновки ненаукові.

Щоб зрозуміти, в чому справа, треба наперед пригадати коротко деякі події.

Польський історик Броніслав Дембінський знайшов у пруському державному архіві і оповістив 1896 року звіт пруського міністра, графа Евальда Ф. Герцберґа для тодішнього пруського короля Фридриха Вільгельма II, написаний французькою мовою, в якому між іншим сказано: „З'явився у мене секретно шляхтич з Малої Росії, або Російської України, на прізвище Капніст і сказав, що він заможний шляхтич, має титул надвірного радника і є урядовцем у фабриках. Він заявив, що його послали жителі того краю доведені до крайнього розпачу тиранією, яку наклав на них російський уряд, зокрема князь Потьомкін, і що він хотів би знати, чи на випадок війни вони могли б надіятися на протекцію Його В е л ичности (пруського короля — П. І.), якщо спробують скинути російське ярмо". (Інформації Б. Дембінського з текстом документу п о я в и л и с я в „Przeglad Polski", т. III, Краків 1896).

Ще того самого року М. Грушевський вмістив свою статтю „Секретна місія українця в Берліні у 1791 р." в Записках НТШ, т. IX, Львів 1896, Miscellanea, стор. 7-9, в якій висловив думку, що тим висланцем (емісаром) з України був, „без сумніву, ніхто інший, як добре знаний автор „Ябеди", тобто Василь Капніст, і дав на те арґументи. За М. Грушевським прийняли це інші українські національні історики, за винятком двох.

В. Модзалевський („Малороссійский родословникъ", т. II, Київ 1910, стор. 284-85) вважає, що тим емісаром до Прусії був не Василь, поет, а його брат Петро, який оженився з англійкою і виїжджав врядигоди закордон. З українських національних істориків погодився з ним щодо цього тільки Ілько Борщак у своїй книжці „Наполеон і Україна" (Львів, 1937, стор. 123).

Думку, що згаданим емісаром з України був таки поет Василь Капніст, боронив досить міцними арґументами німецький учений Г. Закке (Sacke) у своїй статті "V.V. Kapnist und seine Ode Na rabstwo", Zeitschrift für slavische Philologie, Bd. XVII, H. 2, Leipzig 1941.

Деякі большевицькі учені йшли за думкою Модзалевського. Вони, зберігаючи поета Василя Капніста для „вітчизняної л і т е ратури", перекидали поїздку до Прусії в 1791 р., тобто з точки зору Московщини „державну зраду", на плечі його брата Петра.

А недавно Вілліям Б. Едґертон — у згаданій вище статті в „Славік Рів'ю" — висунув третю можливість, а саме, немов би тим посланцем з України був не Василь і не Петро, а Микола Капніст, їх рідний брат, який також мав титул надвірного радника. Цей свій погляд умотивував Едґертон двома джерелами. Поперше, в спогадах Софії Скалон, дочки Василя Капніста, передрукованих у Москві 1931 року, з'ясовано, що Микола висловив українські сепаратистичні погляди у зв'язку з походом Наполеона на Росію 1812 року, а Василь висловився в той час льояльно до Росії. Подруге — відмічає Едґертон — видані листи Василя, зокрема його листи з часу, близького до пруської місії (згадана розмова з пруським міністром відбулася 24 квітня 1791 р.), виявляють його льояльність і льояльні до Росії заінтересування.

У гіпотезі Едґертона можна відрізнити дві частини: 1) що емісаром до Прусії був Микола Капніст (цю частину гіпотези переповів Віятор у згаданій вище статті); 2) спираючись на характеристику Софії Скалон, що Микола „інтеліґентна людина, але з великими ексцентричностями", Едґертон висловив думку, немов би Микола відбув місію до Прусії як ексцентрик, на власну руку, що нібито він нікого не репрезентував, що немов би то про його місію могли не знати навіть його брати, кажучи Едґартовими словами, що та місія „не була нічим більше, як тільки ескападою, яку відбув блудний Микола Капніст на власну руку" (про цю частину Едґартової гіпотези Віятор не згадав):

З першою частиною цієї гіпотези не згоджуються такі моменти:

Особу емісара в документі пруського міністра Герцберґа ідентифікують два моменти: а) титул надвірного радника; б) урядування в фабриках. Першому моментові Микола відповідає так, як і Василь, бо й Микола мав титул надвірного радника, як це подав уже В. Модзалевський. Одначе, ніде немає вістки про те, що Микола був урядовцем будь-якої фабрики. Цей другий момент може відноситися тільки до Василя. В цьому й слабкість цієї теорії про Миколу. Щоб вийти з трудної ситуації, В. Едґертон, вхопившись слів зі споминів Софії Скалон, що Микола був ексцентриком, пише про нього: „Його згадка, що він має позицію у фабриках, могла мати якусь основу в дійсності, але знову ж це могло бути фантазією, яку навіяла відповідальність його брата за фабрику шовку в Києві". Приписувати фантазію, тобто говорення неправди емісарові, який справив на пруського міністра добре враження і навіть здобув собі його довір'я, ненауково, навіть антинауково. М о ж н а хіба прийняти можливість, що вістка про працю Миколи в фабриці, побіч Василя, до нас не дійшла.

З другого ж боку згадані вище льояльні заінтересування Василя в його листах і його льояльність до Росії після 1791 р. зовсім не суперечать тому, що він міг бути емісаром до Прусії. Бож про Василя знаємо ось що:

а) Москаль Ф. Ф. Віґель написав про Василя Капніста і Гудовича, що „обидва вони, дармащо єдиновірні, єдинокровні, з тим самим званням, дармащо їх батьківщина об'єднана з Росією два віки, таємно ненавиділи її і русских, москалів, кацапів . . . навіть подружні зв'язки (В. Капніст був одружений з московкою, сестрою поета Державіна — П. І.) не могли прив'язати його до Росії". (Ол. Оглоблин, „Люди старої України", Мюнхен, 1959, стор. 71).

(Далі буде.)

ВИЗВОЛЕННЯ З БОЖЕВІЛЬНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

чем цілий ряд представників одної з найгуманніших галузей людського знання — медичної науки, яку обернули в СССР на урядове знаряддя антинародного режиму для нещадного морального і фізичного нищення тих, хто цей режим критикує, намагається його гуманізувати, надати йому „людського обличчя". Це передусім міністер охорони СССР Б. Петровський, який апробує всі злочинні „діягнози" лікарів, визначні совєтські психіятри Д. Лунц, В. Лезненко з інституту ім. Сербського, А. Ліфшиц та Г. Бондарева з калузької психіятричної лікарні і незнати ще скільки інших.

Деякі з тих антинаукових, ідіотичних „діягноз", встановлених на підставі „спецекспертиз", брати Медведєви наводять у своїй книжці: „настирливе маячення правдошукання", „надмірна скрупулятність у мисленні і недостатня критичність у наявній ситуації", „параноїчне маячення реформаторства", „патологічний розвиток особовости з наявністю ідей реформаторства і початковими виявами атеросклерози судин головного мозку" і т. д.

Досі відомо про існування тюремних психо - лікарень в Ленінграді, Москві, Дніпропетровську, Саратові, Черняхові. Напевно є вони в кожному обласному центрі. На Україні в цих психолікарнях поневіряються переважно баптисти і „буржуазні націоналісти". Не мають вони за собою академіка Сахарова, що виступив був в обороні М. Медведєва, десятка інших партійних науковців та письменників і численних науковців Заходу. Їх ув'язнено на неозначено довгі реченці (до „видужання"). Вони — живцем поховані...

Свою книжку автори-брати закінчують такими словами:

„Не відважуючись стати на шлях поступового розвитку соціялістичної демократії і визнати права політичних меншин, але не відважуючись також з цілком зрозумілих причин відновити терор сталінських часів і знов надати органам безпеки функції каральних органів, наділених надзвичайними правами і повноваженнями, деякі з найбільш впливових функціонерів державного і партійного апарату починають вишукувати довкільні шляхи, щоб здушувати опозицію, її тероризувати та залякувати і одною з таких експериментальних нових форм „діялогу" з інакшомислячими стають, очевидно, психіятричні розправи з недогідними людьми".

Автори вважають, що єдиною зброєю проти цих незаконних розправ має бути реакція громадянства, тиск громадської думки.

Брати Медведєви, не зважаючи на гіркий особистий досвід, залишаються правовірними комуністами - ленінцями, які вірять, що легальною боротьбою враз із своїми однодумцями типу ген. Григоренка та акад. Сахарова вони зможуть спонукати режим до еволюції в сторону його демократизації. Марні надії. Режим Брежнєва, заржавілий у своєму догматизмі, не зважаючи на деякі прояви відпруження, неухильно, хоч і помалу, завертає на позиції Сталіна, тримаючи напоготові величезний апарат політичної поліції.

У МОСКВІ ЗАСУДИЛИ на 10 днів в'язниці одного з найвидатніших і найпопулярніших балетників, 33-річного Валерія Панова, жида за національністю, формально за те, що ніби він плюнув в сторону якогось прохожого на вулиці. Насправді, пишуть кореспонденти, це було сфабриковане обвинувачення, щоб покарати Панова за те, що він зголосив бажання виїхати до Ізраїлю.

В Ню Йорку відзначено 50-річчя УГА-УТГІ

Ню Йорк (М. І.) — В суботу 27 травня ц. р. відзначено тут золотий Ювілей Української Господарської Академії і сорокліття Українського Технічно-Господарського Інституту, в приміщеннях Українського Інституту Америки.

Ювілейне відзначення започатковано молитвою, що її провів о. Іван Данилевич, парох Катедри св. Володимира в Ню Йорку. Після того, голова ділового комітету інж. Михайло Ільків представив Почесну Президію Ювілею, в склад якої входили представники різних наукових, професійних, фінансово-забезпеченевих і громадських установ та організацій. У вступному слові підкреслив генезу і принципи заснування Політехніки та значення професійних сил в розбудові промисловости країни, висловлюючи глибоку вдячність живим і покійним основоположникам школи. Привітанням для української нації на Рідних Землях закінчив своє слово координатор ювілейної програми інж. Михайло Ільків.

Проф. д-р Микола Зайцев виголосив інавгураційну промову, в якій висвітлив початкові заходи, значення Четвертого Універсалу, етапи розвитку школи, та потребу координації дальшої діяльности наших високошкільних інституцій на чужині.

У програмі симпозіюму проф. д-р Ярослав Комаринський говорив на тему: „Нові засоби довготермінового фінансування комерційних банків", підкреслюючи значення і функції цих засобів на рентовність капіталу банків. Інж. Євген Іващків в доповіді на тему: „Лісохемічна промисловість в Україні" з'ясував значення лісу в промисловому розвитку країни та вказав на винищування окупантом лісів на Україні, мотивуючи свої твердження статистичними даними. В доповіді на тему: „Вітамін Ц і людське здоров'я, д-р Михайло Стефанів говорив про значення і функції та потребу вітаміну Ц для людини.

Телеграми, усні та письмові привітання були прочитані або виголошені репрезентантами установ і громадських організацій. На особисте прохання проф. Бориса Мартоса, проф. Василя Іваниса, доц. інж. Івана Шабельського ювілейне привітання від них передав присутнім інж. М. Ільків.

Того ж дня була влаштована виставка особистих дипломів, цінних і численних праць професорів і абсольвентів УГА - УТГІ, що її підготовили проф. інж. Павло Дубрівний та інж. Є. Дорош.

Український учений-атомовик академік М. Пасічник

Київ.— Газета „Літературна Україна" з 23 травня надрукувала нарис „Один із атомового віку", в якому вперше розповіла про видатного українського атомознавця, академіка Митрофана Пасічника, директора Інституту ядерних дослідів АН УССР. Він „виростив загін українських фізиків, будує тепер могутній прискорювач — циклотрон" у Києві. Учений сказав, що „атомова енергетика на Україні — це не романтика, а потреба життя. Україна перша і єдина країна світу, де потреби енергії подвоюються кожні шість років (у ЗСА відповідно — що 12 років)... Все пекучішою стає у світі проблема прісної води, — сказав акад. Пасічник. — Де вихід? У будівництві атомових електростанцій двоцілевого призначення — для виробництва електроенергії і опріснювання води. Опріснена на АЕС вода буде удвічі дешевша, чим з водогону. У нас дехто боїться атомових електростанцій, сказав учений, — та це звичайне непорозуміння: теплова електростанція буквально в сто разів більше забруднює повітря, ніж атомова". Українськой науковець - атомовик, учасник світових конференцій, каже, що „атом таки скине свій військовий мундир і перевдягнеться в робочу одежу". В репортажі сказано, між ін., що акад. М. Пасічник найбільше любить відпочивати „біля пам'ятника Іванові Франкові в Києві".

Проф. В. Янів взяв участь у міжнародному католицькому з'їзді в Лондоні

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ту в Лондоні, в якому зберігають польський еміграційний музей. Польська Колонія у Англії сильна й добре організована (бл. 120.000 осіб, з чого прибл. третина у Лондоні) приймала раз учасників з'їзду обідом.

Крім формальних статутово - адміністраційних справ, були дві програмові доповіді, з яких спеціяльно одна — англ. монаха о. М. Голлінґса — притягала увагу своїм змістом, наголошуючи, що для проблеми виховання, розвитку та євангелізації найважливіше значення має особистий приклад та посвята, і тому так до священиків, як і до мирянських провідників треба поставити високі вимоги, і насамперед ідеться про високі вимоги до самих себе. Другу доповідь говорив польський єпископ (помічник із Варшави та Гнєзна) Ст. Весоли.

Більше ніж минулими роками присвячено увагу працям у комісіях, які м. ін. випрацювали обширну анкету, присвячену характеристиці актуального положення Церкви серед різних народів.

В адміністративній частині обрано нових членів до Головної Ради, але УХР своє місце у Раді затримав, бо Раду оновлюється частями, при чому вибуває із неї тільки половина членів. Таким чином проф. д-р В. Янів залишається й на другу каденцію.

Президент „Унум Омнес", як представник екзильної групи, чимало уваги присвячує завжди справам „Мовчазної Церкви" і на виступ проф. В. Янева призначив він відповідне місце, на закінчення нарад, і до виступу українського делеґата нав'язав він і своє підсумовуюче слово, присвячене ролі Церкви у катакомбах.

Проф. Янів вказав у своїм виступі на ті зміни, які наступили в структурі Української Католицької Церкви після звільнення Його Блаженства, наголошуючи значення єдности, отже помісности Церкви під власним головою під час переслідувань Церкви в Україні. В той спосіб змагання до патріярхату має для українців спеціяльне значення. Він наголосив, що Первоієрарх УКЦеркви втішається у своїх змаганнях повною підтримкою всіх українських мирян. Згодом підкреслив він значення українських духовних центрів для життя українців у діяспорі, зокрема Українського Католицького Університету і Українського Вільного Університету, якому ще припадає окреме завдання: служити екуменічному духові нашої доби.

Після накреслення положення на еміґрації, референт вказав також на розвиток тенденції у Краю, де виявляється ренесанс релігійної думки серед наших інтелектуальних кіл ,але одночасно виявляється зріст переслідувань — і Церкви, і українських інтелектуалістів. На тім тлі треба розцінювати також активність українців у діяспорі в обороні жертв совєтського терору, — зокрема акцію української молоді, яка організує масові протести та маніфестації. Як приклад назвав проф В. Янів м. ін. ті демонстрації, які відбувалися в часі його поїздки до ЗСА, зокрема широким відгомоном відбилася маніфестація у Вашингтоні. Дані, як теж доля Преосв. В. Величковського, викликали жваве зацікавлення серед присутніх, які настоювали, щоб інформація була поширена у Бюлетені Федерації і які запевнили, що вони в своїх молитвах постійно пам'ятатимуть про тих, які терплять за Правду, Добро і Справедливість, щоб запанував справжній мир у світі, — із свободою людини у вільних спільнотах.

ЯК ВОНО СТАЛОСЯ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ників їх перенесенням до Москви.

Н. Хрущов написав про доповідь Берії так: „Ідея Берії була така, щоб місцеві (тобто неросіяни) керівники залишалися на своїх постах у їхніх республіках і не були підвищувані перенесенням до центральних установ у Москві" (стор. 356). Цього другого моменту в постанові Президії, мабуть, не було, бо Хрущов далі про нього не згадує. А тим часом у цьому моменті був, лицим шляхом Москва не добонь, сенс чималої ваги: пускала до витворювання в національних республіках кадрів авторитетних керівників. Це підтверджують і відомі нам факти, ще з 20-их років починаючи. Був на Україні „нарком" освіти Г. Гринько, що запровадив відмінну від російської систему освіти (чи добру — це інше питання), і його незабаром забрали до Москви, зробивши комісаром фінансів. Був секретар ВУЦВК Буценко — і його зробили секретарем Крайкому на Далекому Сході (без уваги, звичайно, на те, що там живуть українці). Те саме зробили з „наркомом" О. Шумським, довівши його пізніше до загибелі. Настановивши українця О. Кириченка першим секретарем ЦК КПУ, його потім, за урядування в ролі диктатора Хрущова, перевели в ЦК КПСС, звідки він незабаром таємничо зник. Недовго був першим секретарем ЦК КПУ М. Підгорний (хоч його й справді підвищено в чині, але користи від нього Україна не має). Тепер те саме зроблено з Петром Шелестом.

На Союзівці відбулася зустріч колишніх учнів Берхтесґаденської гімназії

Союзівка, Керґонксон, Н. Й. В днях 27 і 28 травня ц. р. тут відбулася зустріч колишніх учнів в українській гімназії в Берхтесґадені, Німеччина, як теж Карлсфельдських гімназистів, де ця гімназія сформувалася. З'їзд відбувався з нагоди 25-ої річниці першої матури цієї гімназії при участі біля 120 осіб, колишніх учителів, гімназистів та їхніх родин. З учителів були присутніми п.п. Чорнодольський, Стецюк, Васьків, Чубатий, Стефанович, Сиротюк, Бойко, та почесний „абітурієнт" гуморист Іван Керницький. Професори Райца, Шляхтиченко та Литвиненко прислали письменні привіти. Колишні учні прибули з усіх сторін Америки та Канади, а одна вірна гімназистка (Галина Тракало) навіть із далекої Арґентини. На зустрічі та бенкеті промовляли п.п. Стецюк, Чорнодольський, Васьків та Чубатий а від гімназистів вітали їх Павлів та Федишин. Відбувся теж мистецький вечір при участі молодої піяністки панни Христі Ліщинської, сольовий виступ Зені Бундзяк-Лавришко та скеч Ікера у виконанні пань Наді Савчук та Марії Лавришко-Мороз. Акомпаніятором на цьому вечорі був В. Гентиш, а конферансьє Ліда Сенів-Багар. На бенкеті виступав Ікер із своїми гуморесками та колеґа Гуцуляк з Канади із веселою поемою. Організатором та душею цієї вдалої імпрези була Оля Савчук (Гладишовська), до якої просимо присилати всі давні та недавні знимки та інші матеріяли про Берхтесґаденську гімназію для створення постійного архіву та видання збірника.

О. Федишин

Виставка української мистецької творчости в Боффало

Ініціятивна група українських мистців Боффало і околиці влаштовує в суботу і неділю 3-го і 4-го червня 1972 р. в залі української православної церкви при 200 Комо Парк Бульвар, Баффало-Чіктоваґа, виставку української мистецької творчости. Виставка охоплює багато ділянок мистецтва, як малюнки українських мистців, твори народного мистецтва: вишивки, різьба, писанки, народні строї, гончарство і т. ін. Також передбачається показ збірки українських поштових марок та українських грошей. Під час виставки відбудуться виграші

Відкриття виставки, яка має на меті популяризацію творів українського народного та образотворчого мистецтва, відбудеться в суботу, 3-го червня в год. 2 по пол. Виставка буде також відчинена в неділю 4-го червня від 1-ої по пол. до 7-ої вечора. Участь у виставці беруть мистці, українські підприємці, а також власники збірок багатьох вартісних експонатів.

(В. Д.).

АМЕРИКАНЦІ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ, ІНК.
Український Відділ
СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ, ІНК.
Осередок в Ню Йорку
ПОВІДОМЛЯЮТЬ:

в неділю 11-го червня 1972 р. в Ню Йорку в готелі "Commodore", Windsor Ballroom
Park Avenue, при 42nd Street

організація Американці за Визволення Поневолених Націй (АВПН), для своїх членів та всіх бажаючих влаштовує Симпозіюм на тему:

„НАРОДОВБИВСТВО Й РУСИФІКАЦІЯ НЕ-РОСІЙСЬКИХ НАРОДІВ В СССР"

Початок о 3-ій годині по полудні

- В СССР та його „союзних республіках" підготоляться відзначення 50-ліття існування новітньої російської імперії. Проходитиме воно під знаком цинічної й наскрізь брехливої пропаганди про те, що колишні колонії царської Росії після „жовтневої революції" „добровільно об'єдналися" в СССР і з „допомогою" російського народу втішаються всебічним „національним життям". та „культурним розвитком".
- Ціль Симпозіюм — показати, що за 50 років „допомоги" російського народу московсько-комуністична, шовіністична кліка шляхом плянового фізичного винищування та русифікації не-російських народів одних вже повністю втопила в „російському морі", а інші очікують на свою чергу...
- Шляхом переселювання цілих народів на землі інших націй, а їхніх заселювання росіянами Москва має на меті зліквідувати „національне питання" в СССР і „створити" єдиний „російський народ".
- Доповідатиме про це д-р **ВАЛЕНТИНА КАЛИНИК** — президент АВПН.
- Співдоповідатимуть **представники поневолених Росією народів.**
- Головою Почесної Президії буде п-ні **МАЛКОЛЕМ ДУГЛАС-ГАМИЛТОН**, Президент Комітету Об'єднаної Америки.
- Заступник голови, п. **ДЖОН М. ФІШЕР**, Президент Американської Ради Безпеки.
- Після офіційної частини відбудуться **мистецькі виступи фольклорних груп поодиноких народів.**
- **ЗАКЛИКАЄМО ВСІХ УКРАЇНЦІВ ДО УЧАСТИ!**

УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ АВПН
ОСЕРЕДОК СВУ в НЮ ЙОРКУ

A.L.U. (S.V.U.) INC., P.O. Box 38, Greenpoint Station, Brooklyn, N.Y. 11222, U.S.A.

Увага! **НЮАРК, ІРВІНГТОН й ОКОЛИЦІ!** Увага!
ГАРВАРДСЬКИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ
— влаштовує —
КОНЦЕТ
на якому виступить
відомий скрипаль
РАФАЇЛ ВЕНКЕ
При фортепіяні ДАРІЯ КАРАНОВИЧ
Субота, 10-го червня 1972 р., год. 8-ма веч.
в авдиторії Mt. Vernon Highschool

- В репертуарі твори: Бетговена, Брамса, Венявського, Степового, Грудина і Паганіні.
- Чистий дохід призначений на Фонд Катедри Українознавства.

Ню Йорк і околиця!
В п'ятницю, 16 червня 1972 р.
в год. 7:00 вечером
в домівці Т-ва „Дністер"
361-ий ВІДДІЛ УНСОЮЗУ
при 119 Авеню „А", між 7 і 8 вул. в Ню Йорку
— відбудуться —
ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ
МЕТРОПОЛІТАЛЬНОГО ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС
міста Ню Йорку й околиці
до участи в яких запрошені Урядовці, Представники та конвенційні Делегати усіх Відділів Округи.

ЦІЛЬ ЗБОРІВ:

Перевірити дотеперішню працю і її здобутки та обговорити нашу працю в часі літа, щоб відзискати першенство нашої Округи, яке вона впродовж років зберігала. Предметом нарад буде також співпраця з обласним організатором та вручення почесних зірок членам Клюбу Заслужених.

В Зборах візьмуть участь
ГОЛОВНІ УРЯДОВЦІ УНСОЮЗУ
і ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ
обласний організатор.

Закликаємо всі Відділи і їх уряди та конвенційних Делегатів, як і інших активних союзовців узяти участь у цих важливих Зборах.

Закликаємо всі Відділи, їх Урядовців і Делегатів, до скріпленої праці. Придбайте ще перед зборами нових членів УНСоюзу, щоб відзискати добру славу Нюйоркської союзової метрополії.

ОКРУЖНА УПРАВА

СТУДЕНТИ!
СТАНЬТЕ НА ЧАС ВАКАЦІЙ
ОРГАНІЗАТОРАМИ
Українського Народного Союзу
що запевнить Вам засоби для продовжування студій. Зголошуйтеся особисто, листовно або телефонічно:
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303
Телефони:
з Ню Йорку: BA 7-5337; з Ню Джерзі: 435-8740

ДЛЯ КНИГОЛЮБІВ

П. Карпенко - Криниця: Індіянські баляди $2.00; Д-р Ю. Мовчан: Що варто б знати $4.15; Записки лікаря (цінне!) $5.00; З. Дончук: Куди веде казка (роман) $5.00; В пошуках щастя (ром.) $5.00; А. Орел: Словник чужомовних слів (три томи) $6.25; Дм. Нитченко: Укр. правописний словник $2.20; Ів. Манило - Дніпряк: Грім за зорею $0.50; Україна сама... $0.50; Байкар (байки, поезії) $0.65; Пеани і кпини $0.45; Січ і відсіч $0.35.
Замовляти: Mr. I. Manylo Cumberland Rd. Millville, N.J. 08332, USA

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ І УКР. ДИВІЗІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ СТАНИЦЯ НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Ню Гейвен, 28 травня 1972 р.

З ініціятиви Братства Кол. Вояків І УД УНА Станиці в Ню Гейвен, Конн. під час поминок

бл. п. Богдана Лисяка

переведено збірку на „Т-ва Охорони Воєнних Могил Братства „БРОДИ ЛЕВ", „ЦЕРКВА в ПОТРЕБІ" і Студії Українознавства при Гарвардському Університеті", слідуючі особи і товариства зложили пожертви:

Г. Яремчук	$10.00	Павліна Волинець	5.00
Л. Марків	5.00	Роман Іваницький	10.00
П. Бойчук	10.00	Осип і Анна Кузьо	10.00
		Надія і Олег Микетей	10.00
І. І. Лодинський	10.00	Мирон Залінський	10.00
І. Лаврович	10.00	Богдан Головід	5.00
М. Марків	4.00	Володимир Саляк	10.00
І. Поцалуйко	10.00	Григорій Южин	5.00
Інж. І. Вальницький	20.00	Диркецький	5.00
М. Пушкар	5.00	Леський	5.00
М. Бойко	10.00	Інж. Василь Заброцький	10.00
П. Витвицька	10.00	Богдан Сенів	10.00
Інж. А. А. Пришляк	10.00	Мирослав Стахів	10.00
Д-р І. А. Кизик	30.00	Михайло Дубецький	5.00
Б. Мусій	10.00	Григорій і Анна Гіна	10.00
Б. Захарко	5.00	Д-р Р. Дражньовський	25.00
П. Дутка	10.00	Я. Попель	10.00
А. Гладкий	5.00	В. Гачкевич	5.00
А. Гладка	5.00	Сава і Корнило Креховецький	10.00
С. Фіголь	10.00	Іван і Марія Сова	5.00
Ф. Москаленко	10.00	Іван і Марта Куць	2.00
С. Палидович	10.00	Омелян Лодинський	10.00
М. Левчук	2.00	В. Л. Фицалович	5.00
Д. Боднар	5.00	С. Посполита	5.00
Б. Іванів	5.00	Д-р О. Статкевич	20.00
В. Шкільник	5.00	Михайло Шевчук	15.00
Б. М. Антонишин	10.00	Богдан і Ірина Стрийські	10.00
Інж. Б. Лесь	10.00	Д-р Михайло і Марія Снігурович	10.00
Р. Попель	5.00	І. Телюк	10.00
Б. Данко	20.00	Леся Васильків	10.00
З. О. Мандич	25.00	О. Червак	10.00
П. Хома	10.00	В. Климук	5.00
Д-р Л. Туркало	10.00	Д-р Єфим і Марта Веремчук	25.00
В. Мельник	10.00	Роман Романюк	5.00
В. Березовський	10.00	Василь і Евгенія Добчанський	10.00
Р. З. Строцький	5.00	Брат. кол. Вояків 1-ої УД УНА, Станиця Гартфорд, Конн.	25.00
О. Слупчинський	5.00		
М. Н. Сметанюк	35.00		
Т. Дзюбіна	5.00		
Аня і Рональд Ромер	10.00		
Святослава Микетей-Бейлі	10.00		
В. Рондяк	10.00		
Е. М. Кульчицькі	15.00		

Станиця Братства кол. Вояків І УД УНА в Ню Гейвені, Конн. дякує Жертводавцям і Товариствам, які зложили пожертви та влаштування поминок по бл. п. Богдана Лисяка.

Український Народний Дім	$60.00
Український Конґресовий Комітет Америки	25.00
СУМА	20.00
Крайова Управа І УД УНА в ЗСА	40.00
Союз Українок Америки — Відділ 66	20.00

Замість квітів на могилу в Бавнд Бруку, нашої Дорогої Своячки, яка упокоїлася 27-го травня 1972 року

св. п. СОФІЇ МИКИТІВНИ ГАЛАТ з роду КУЛИК

складаємо 30.00 долярів на УВАН, на книгу про Гетьмана Дорошенка.

Покійна походить з давнього козацького роду, що жив на хуторі Кулики і служив в Хорольській сотні Миргородського полку на Гетьманщині.

Федір, Настя та Олександер СТОВБА

Замість квітів на могилу

бл. п. КАТЕРИНИ КУШНІР

складаємо 10.00 долярів на Фонд „Церква в Потребі".

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Теодора і Михайло ЗАРИЦЬКІ

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ

бл. п. Евстахія Беґея

БРАТА НАШОЇ СПІВРОБІТНИЦІ ІВАННИ КОЦЬ, НА МЕДИЧНО-ХАРИТАТИВНУ СЛУЖБУ В МЮНХЕНІ (НІМЕЧЧИНА) ЗЛОЖИЛИ 46.00 ДОЛЯРІВ

ПРАЦІВНИКИ ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ І В-ВА СВОБОДА

„САМОПОМІЧ" ВІДЗНАЧИЛА СВОЄ 25-РІЧЧЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ста-баса Володимира Тисовського при фортепіяновому супроводі д-ра Ігоря Соневицького. Вставанням з місць та аплявзами прийняли гості привітальні листи від Верховного Архиєпископа і Кардинала Блаженнішого Йосифа, Митрополита Української Православної Церкви в ЗСА Владики Мстислава та Митрополита УКЦеркви в ЗСА Владики Амврозія і Владики Ярослава Габра з Чикаґо. Особисто вітали „Самопоміч" з 25-літтям голова Комітету Об'єднаних Американсько - Українських Організацій Великого Ню Йорку — Відділу УККА адв. Роман Гуглевич, голова Консисторії УПЦеркви о. протопресвітер Артемій Селепина, головний предсідник „Провидіння" о. шамб. Мирослав Харина, екзекутивний директор УККА мгр Іван Базарко ,дир. Іван Поритко від Суспільної Опіки при СКВУ, новообраний касир Українського Народного Союзу мгр Уляна Дячук, яку під час її представлення й опісля її мабуть найкоротшого привіту приявні вітали оваційно, дир. Омелян Плешкевич від Т-ва Українських Кооператорів і, вкінці, коротке і зворушливе слово виголосив перший голова „Самопомочі" проф. Петро Андрусів, згадуючи теплим словом ініціяторку „Самопомочі" недужу тепер пані Марію Хомин та перших друзів новоствореної установи тодішніх редакторів „Америки" Богдана Катамая і покійного вже д-ра Лонгина Цегельського та тодішнього редактора „Свободи" покійного д-ра Луку Мишугу.

Ювілейний бенкет, в якому взяли участь — крім згаданих — представники багатьох інших центральних установ, після короткого слова подяки, що його виголосив переобраний голова дир. Степан Спринський, закінчено заінтонованою о. шамб. Мирославом Хариною піснею „Боже вислухай благання".

З нагоди 25-літнього ювілею „Самопомочі" опубліковано ілюстрований Ювілейний Альманах з багатим інформаційним матеріялом про початки цієї заслуженої установи та її розвиток і теперішній стан.

Вінчання Марії і Андрія Вовчуків

У суботу, в день Марії, 13-го травня, року Божого 1972-го, серед Гантерських гір, які нам — наче рідні Карпати, повінчалися Марія Заліщук, доня шанованих наших громадян в Піттсбурґу, і Андрій Вовчук, син — Івана і Ліди Вовчуків з Ню Йорку.

Весняна природа щойно будилася до нового життя, немов символізуючи початок нового життьового шляху, що стелився молодятам, які входили у свій найвідповідальніший етап життя, залишаючи позаду безжурні роки дитинства і дозрівання.

Зворушливим був момент благословення батьками Марії і Андрія на їхню нову путь життя.

Уже сонце скочувалося до заходу, коли це біля 5-ї години весільний похід став посуватися від українського гірського ресорту „Ксеня" в напрямі гуцульської церковці в Гантері, де вінчатимуться молодята. Церковця уже не разить своєю „новістю"; вона посіріла, ввійшла в роки і тимто й сталася ще ріднішою. З горбочка вона пишається серед української кольонії на тлі Кетскільких гір, немов клаптик спогаду рідної землі.

Весільний похід, очолений молодятами, п'ятьма парами дружок і дружбів, двома парами батьків, а там продовжуваний ріднею, приятелями і знайомими, що прийшли вшанувати родинне свято Марія і Андрія і з ними радуватися їхнім щастям, поволі піднимався східцями вгору наближаючися до дверей церкви.

Серед розмальованого і вирізьбленого нутра церкви, при заходячому сонці, що золотими смугами проникало в храм, наповнений приявними, почався обряд вінчання, проведений о. Маком, парохом Кергонксону і Союзівки. Вінчання було гармонійною цілістю, — поєднанням вінчальних звичаїв українських центральних і західніх земель.

Усі приявні були зворушені, бо в поєднанні оцих церковних обрядів прибилася суть національного соборництва, що його кожний міг відчути.

І от картина зміняється. На площі перед церквою, молоді, Марія і Андрій, оточені дружками і дружбами приймають побажання. Уже сутеніло, надходив холод, віяло запашністю гірських трав. Весільні гості подалися до приміщень гостинниці „Ксеня", щоб при різних напитках перейти із поважного у бадьорий і веселий настрій весільного прийняття.

Прийняття почалося біля сьомої години. Настрій кращав при музиці оркестри „Амор". Офіційною частиною прийняття проводив М. Чировський, який по внесенні многолітствія молодятам, Марії і Андрієві, побажав, щоб їхнє нове життя проходило під кличем „Віри, Надії і Любови", який поможе їм завжди побороти всі труднощі і запевнить їм найбільше вдоволення зі сповненого обов'язку перед Богом, нацією і спільнотою.

Бажаючи Божого благословенства, здоров'я і радости, підкреслюючи примірність їхню вдома і родині, науку і працю в танцювальному гуртку Марії і її обраний фах педагогіки, та визначність в школі, працю в Пласті, вишкіл в мореплавстві і інженерський фах Андрія, говорили до них отець Мак, інженер Пясецький, п-і Горчинська і інж. Мельник. Зокрема інж. П. Пясецький, промовляючи від родини, подавав деталі із родинної хроніки. Влучні слова сказала старостина весілля, п-і Горчинська.

Відчитано ґратуляційні телеграми і листи від: Архиєп. Генадія, п-ва Я. і Я. Стецьків, проф. О. Оглоблина, проф. О. Пріцака, письменника М. Понеділка і інш.

Проф. І. Вовчук, батько молодого, звернувся до молодих, вказуючи на правий шлях супружого життя, а згодом Андрій Вовчук, молодий, подякував усім за їхню участь і звеличання своєю присутністю їхнього — Маріїного і Андрієвого вінчання. На день 13-го травня збіглися разом три пропам'ятні родинні події: вінчання Андрія з Марією, 24-та річниця вінчання старшого сина проф. І. Вовчука, Вадима, і майже 25-та річниця вінчання проф. Івана і Лідії Вовчуків.

Весільна забава під звуки музики „Амор" і дотепні завваги п. Гентиша проходила в гамірній, веселій і безжурній атмосфері. Із жалем прощалися учасники весільного свята над ранком, в неділю 14-го вже травня.

Гарної погоди вже не було. Небо сьогодні захмарилось, у повітрі навис дощ. Наче природа хотіла показати новоженцям, що не завжди їм в житті світитиме сонце і що будуть і хмарні дні, і що тільки їхня взаємна любов у вірі і надії на Бога дозволить їм ці хмарні дні успішно пережити.

У 9-ій рано відправлялася Служба Божа, на якій були приявні майже всі весільні гості, молодята і їхні батьки.

Біля 10-ої години сполудня в гостинниці „Карпати" батьки Андрія улаштували для родини, приятелів і знайомих повесільне прийняття. Настрій був веселий, приязний і свобідний. Молодята були ще приявні на прийнятті, розмовляючи і дякуючи всім, що до них загостили. Це мило вразило всіх як „порушення" звичайної практики новоженців, що покидають ще під час весільного бенкету гостей, не попрощавшися з ніким.

М. Ч.

Інж. Євген Івашків обраний на голову Товариства Українських Інженерів

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рії з признанням уступаючій Управі Номінаційна Комісія подала до відома вислід листовного голосування на членів Управи. На голову Товариства вибрано інж. Євгена Івашкова і голосовано на таких кандидатів до Управи інж.: Методій Борецький, Юрій Гончаренко, Юрій Микуленко, Іван Мокрівський, Орися Охримович і Леонід Пахолюк. Із попередньої каденції в Управі залишилися: Б. Геруляк, І. Загайкевич, Л. Калинич, Б. Кобзар, М. Корчинський, О. Леськів, С. Процюк, З. Салевич, Ю. Хранևич і Л. Яцкевич. До Контрольної Комісії ввійшли інженери: В. Гнатківський — голова, М. Гнатейко, І. Когут, Д. Демедюк і В. Онишкевич — члени. Товариський Суд вибрано в складі: інж. Е. Ярош — голова і інженери Я. Букачевський, І. Заяць, Д. Кузик і Е. Филипович — члени. До Комісії Фонду Допомоги і Праці ввійшли інженери: Г. Кузьма — голова і В. Мисак та Б. Чайківський члени. Номінаційну Комісію вибрано в складі: інж. А. Пащук — голова й інженери Б. Андрушків, І. Даниленко, Ганас і Ю. Охримович.

Загальні збори найменували почесним членом ТУІА професора Підруцького заслуженого члена Відділу в Каліфорнії, як також науковця і громадянина.

Новообраний голова інж. Євген Івашків у загальному пляні праці подав, що Управа буде змагати до збільшення членів і здобуття фінансів для студій розвитку техніки в Україні. Управа буде видавати і поширювати одинокий у вільному світі технічний журнал „Вісті", як також Бюлетень. Т-во буде співпрацювати з іншими науковими, професійними і громадськими організаціями, а зокрема студентськими.

В рямках зборів відбувся симпозіюм. Капітан воєнної фльоти Теодор Пстрак доповідав про міни і їх вживання у війні, а інж. Юрій Галущинський про методологію системної анализи і оперативних дослідів. Модератором був інж. І. Вітковицький. Зустріч з громадянством відбулася в Роквіл, Мд. на якій д-р Михайло Борецький, старший дорадник секретаря Департаменту Торгівлі, поінформував присутніх про сучасні проблеми американської технологічної політики. Секстет пань з Вашингтону відспівав кілька пісень. Товстмайстром був інж. В. Лев.

Після офіційної частини, учасники і гості при звуках музики бавилися до пізньої ночі.

Господарем всіх імпрез, зв'язаних із Загальними Зборами, був Відділ ТУІА в Вашингтоні.

СПОРТ

Чорноморська Січ — ТУС Зенеляґер, Зах. Німеччина 2 : 2 (0 : 1).

Юньйон 24-го травня — Статистично були це 26-ті футбольні змагання „Ч. Січі", з цього числа: 18 ліґових, 4-ри за аматор. Чашу ЗСА, 3-ри товариські і врешті звітові - міжнародні, що їх відбули наші футболісти без поразки. Отже до тієї зустрічі „Ч. Січ" виступила в ролі чемпіона „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі і півфіналіста східніх ЗСА за амат., Чашу.

ТУС Зенеляґер з околиць Рур, Зах. Німеччина це теж трикратний чемпіон Фербандесліґи, відомий в Европі клюб з міжнародних зустрічей з чоловими клюбами, останньо з „Червоною Зіркою" Белграду в Юґославії і „Дуклею" в Празі з якими здобув гарні висліди. У першій зустрічі свого турне в ЗСА, мин. неділі в Бостоні з місцевим професійним клюбом „Астрос" ТУС ремісував 2:2. 2 : 2.

Промовляючи на прийнятті до присутніх, обидвох дружин і їхніх проводирів, що відбулося в домі „Ч. Січі" після змагань, гол. спонзор турне ТУС і кол. чоловий футболіст 1 Ф.К. Кайзерлавтен, тепер заможний власник кількох фабрик — Йозеф Пайтц, про звітову зустріч, між іншим сказав такі слова: „ґратулюю обидвом дружинам за чудову, швидку і тверду, але джентельменську гру, яку ви показали в нинішній міжнародній зустрічі. З великою приємністю запрошую „Ч. Січ" на відплатні змагання до Німеччини..." Слова цього чільного знавця футбольної гри, щодо її перебігу вповні відповідають його характеристиці. Похвальні слова про перебіг гри висловив теж тренер ТУС Вілі Нолтінґ, який „не сподівався стрінути в ЗСА такий сильний український клюб", зложений вповні з українських футболістів.

Гра почалася швидкою акцією німців, які вже в 3-ій хвилині виконали без успіху корнеровий викоп. Заволодівши м'ячем, дефензива „Ч. Січі" заініціювала наступ господарів, який Володимир Каздоба закінчив сильним і ефективним стрілом, що його з трудом оборонив воротар Шепельман. В дальшому ході гри акції швидко мінялися, то під одними, то другими воротами, одначе „Січовики" мали значно кращі можливості здобути ґолі. Воротар Шепельман мав повні руки роботи, виловлюючи м'ячі із стрілів: Вол. Каздоби, Лужняка, Ілича і Фарміґи. І все ж таки конто воріт відкрили гості в 31-ій хвилині, коли Л. Сенк, оманливо вмістив м'яч в сітці воріт господарів використавши прислонення воротаря „Ч. Січі". Не зважаючи на чергові можливості „Ч. Січі" вислід цей не змінився до закінчення першої половини. Дещо із зниженим темпом, хоч не менше цікаво й емоційно проходила гра після перерви. „Січовики" прагнули вирівняти вислід і здійснили своє бажання, щойно в 69-ій хвилині, що його здобув головою Лужняк, з подачі Петра Паливоди. Швидко після цього Л. Сенк здобув другого ґоля, легким стрілом, що його помилково пропустив воротар „Ч. Січі". В 78-ій хвилині чергову контратаку нападу „Ч. Січі" успішно закінчив Йосип Огняниць сильним стрілом в праве віконце воріт, якого не всилі був оборонити знаменитий Шепельман. Вислід 2:2 так і не змінився до закінчення цих надзвичайно цікавих — для коло 700 глядачів — змагань.

Склад „Ч. Січі": Гільгерс, Касіяненко, Вільчак, І. Паливода, Вол. Каздоба, Заремба, Понось, Лужняк, Фарміґа, Вас. Каздоба, П. Паливода, Ілич, Ткач, Огняниць, О. Фарміґа. Склад ТУС: Шепельман, Ленц, Д. Сенк, Люкебесен, Поглер, Рунде, Рутер, Мангольц, Л. Сенк, Боер, Шульте, Віке, Пайтц, Фідлер.

Після змагань в домі „Ч. Січі" відбулося товариське прийняття для обидвох дружин, переплітане українськими і німецькими піснями, що їх виконавцями були футболісти. На прийнятті були присутні теж німецькі журналісти, спортові кореспонденти німецьких газет і між іншими, щоденника „Штатс Цайтунґ унд Геральд" з Ню Йорку.

О. Твардовський

ПРЕМ'ЄР КОМУНІСТИЧНОЇ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ ЗАПЕВНЯЄ, що коли б американські війська були відкликані з Південної Кореї, то не буде війни між двома частинами поділеної Кореї, а наступить їх мирна злука, шляхом конфедерації — із збереженням двох різних систем у двох частинах Кореї. Прем'єр Кім Іль Сунґ дав довге інтерв'ю представникові „НЙ Таймсу" Гаррісонові Селсбері, підкресливши кількакратно, що американські війська повинні відійти геть з Південної Кореї.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВІКТОРІЯ ІЛЬНИЦЬКА — членка УНС Відд. 338 в Монессен, Па. померла 7 січня 1972 р. на 84 р. ж. Стала членкою УНС в 1923 р. Полишила в смутку синів Йосипа і Вільяма та доньку Марію. Похорон відбувся 10-го січня 1972 р. на цвинтарі Calvary, Millcreek Twsp., Erie Co., Penna.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ ТАНҐО, членка УНС Відд. 36 С-ва Заступ. Пресв. Богородиці в Рочестері, Н. Й., померла 17 лютого 1972 р. на 73 р. ж. Нар. в с. Пуків, пов. Рогатин, і стала членкою УНС в 1943 р. Полишила в смутку мужа Івана, 2 синів — Михайла і Івана, доньку Леслі, 9 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 22 лютого 1972 р. на Holy Sepulchre Cemetery, Rochester, N. Y.

Вічна Їй Пам'ять!

Марія Ковальчук, секр.

МИХАЙЛО КУЦИН — член УНС Відд. 217 Б-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., помер 11 лютого 1972 р. на 80 р. ж. Став членом УНСоюзу 1951 р. Полишив у смутку дружину Рахалу, 2 доньки: Ольгу і Парашю та 7 внуків. Похорон відбувся 15 лютого 1972 р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Rochester, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять

Т. Кубарич, секр.

ВАРВАРА БЛОТНА — членка УНС Відд. 156 Т-ва Т. Шевченка в Честері, Па., померла 7 грудня 1971 р. на 74 р. ж. Стала членкою УНС в 1944 р. Полишила в смутку мужа Прокопа, синів: Волтера і Станлея. Похорон відбувся 11 грудня 1971 р. на цвинтарі Lawn Craft, Marcus Hook, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Новак, секр.

АФТАНАЗІЙ КУЗЬМА, член УНС Відд. 104 Б-ва св. Миколая в Перт Амбою, Н. Дж., помер 9 грудня 1971 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Піддубці, пов. Рава Руська, і став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку дружину Марію, синів: Михайла, Йосипа і Степана і 2 доньки. Похорон відбувся 13 грудня 1971 р. Rose Hill Cemetery, Linden, N.J.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Мисак, секр.

НАСТЯ ЛУКОВЯК — членка УНС Відд. 333 С-ва св. Анни в Берурк, Па., померла 7 березня 1972 р. на 74 р. ж. Нар. в с. Дубова, Україна, і стала членкою УНС в 1926 р. Полишила в смутку мужа та дітей. Похорон відбувся 11 березня 1972 р. на українському католицькому цвинтарі в Berurck, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ЛОБУР, член УНС Відд. 459 Т-ва Калина в Нюарку, Н. Дж., помер 11 березня 1972 р. на 63 р. ж. Став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Параскевію та доньку Любу. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бовнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Анастазія Бордун, секр.

ВАСИЛЬ БОДНАРУК — член УНС Відд. 81 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Сілвер Спрінґ, Мд., помер 4 березня 1972 р. на 85 р. ж. Став членом УНС в 1951 р. Полишив у смутку сина Ярослава, синову Марію та 3 внуків. Похорон відбувся 7-го березня 1972 р. на цвинтарі св. Марії, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Лукайчук, секр.

ГЕЛЕН Є. ПОКРІВЧАК СТЕКЕЛ, членка УНС Відд. 438 Т-ва Є. Коновальця в Вест Істон, Па., померла 1 березня 1972 р. на 50 р. ж. Народ. в Істон, Па. і стала членкою УНС в 1942 р. Полишила в смутку брата Юрія, сестер: Юлію, Анна та Марґарету. Похорон відбувся 6 березня 1972 р. на цвинтарі Святого Духа в Beth, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ ХОДАН, членка УНС Відд. 325 Т-ва Запор. Січ в Бруклині, Н. Й., померла 25 лютого 1972 р. на 80 р. ж. Стала членкою УНС в 1944 р. Полишила в смутку синів: Івана і Вільяма, дочок: Джесі і Анну. Похорон відбувся 28 лютого 1972 р. на цвинтарі St. Charles, Panelawn, N. Y.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

МИКОЛАЙ ГЕНКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 355 Т-ва Запорозька Січ в St. Joseph, Mo., помер 28-го листопада 1971 р. на 60 р. ж. Нар. в м. Піттсгурґу, Па. і став членом УНС в 1947 р. Полишив у смутку дружину, сина, 3 дочки, 3 братів, сестру та 16 внуків. Похорон відбувся 26 листопада 1971 р. на цвинтарі Mount Olivet, St. Joseph, Mo.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Гасяк, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6759. З Момбуззі надлетів стежний джет

Тарзане, чую пільота з джету! Повідомляє Момбуззі, що осягнув горішній біг ріки і починає розшуки за моторовим човном!

Джет може віднайти їх для нас, Чулю, але опричники можуть вжити Наомі за щит для себе — якщо їх заатакується!

Без того, щоб принести шкоду Наомі, тих людей можна схопити або вбити тільки з гелікоптера... якщо Господь допоможе нам у цьому!